

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бухаріна Сергія Геннадійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України

К и ї в
2 вересня 2026 року
№ 198-3(II)/2026

права № 3-181/2026(391/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий, доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бухаріна Сергія Геннадійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Бухарін С.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність)

окремий припис пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), який „дозволяє відмовити у відкритті касаційного провадження після своєчасної реалізації права на касаційне оскарження через відсутність законодавчо визначених критеріїв оцінки поважності підстав для поновлення строку касаційного оскарження при повторному зверненні до адміністративного суду“.

Відповідно до частини першої статті 333 Кодексу суд касаційної інстанції відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо скаржником у строк, визначений судом, не подано заяву про поновлення строку на касаційне оскарження або „наведені підстави для поновлення строку касаційного оскарження, визнані судом неповажними“ (пункт 4).

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Бухарін С.Г. звернувся до Харківського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Салтівського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки щодо «невнесення суб'єктом владних повноважень до Єдиного державного реєстру „Оберіг“ інформації про „зняття та виключення“ <...> Бухаріна С.Г. з військового обліку військовозобов'язаних».

Харківський окружний адміністративний суд рішенням від 1 серпня 2025 року, залишеним без змін постановою Другого апеляційного адміністративного суду від 13 жовтня 2025 року, відмовив Бухаріну С.Г. у задоволенні позову.

Не погодившись із такими рішеннями судів першої та апеляційної інстанцій, Бухарін С.Г. тричі звертався до Верховного Суду з касаційними скаргами. Однак Верховний Суд ухвалою від 13 листопада 2025 року, ухвалою від 11 грудня 2025 року та ухвалою від 19 січня 2026 року касаційні скарги повернув, оскільки Бухарін С.Г. не зазначив підстави для оскарження судового рішення в касаційному порядку.

Надалі Бухарін С.Г. повторно звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 9 березня 2026 року касаційну скаргу Бухаріна С.Г. залишила без руху через „ненадання скаргником доказів поважності причин пропуску строку на касаційне оскарження“ та встановила строк для усунення недоліків касаційної скарги.

На виконання зазначеної ухвали суду касаційної інстанції Бухарін С.Г. подав заяву про поновлення строку на касаційне оскарження.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 29 квітня 2026 року відмовила у задоволенні заяви Бухаріна С.Г. про поновлення строку на касаційне оскарження, оскільки „наведені <...> обставини не можуть слугувати підставою для поновлення пропущеного строку на касаційне оскарження“; відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Бухаріна С.Г.

1.2. Бухарін С.Г. вважає, що оспорюваний припис статті 333 Кодексу «надає суду касаційної інстанції необмежений вибір оцінювати ситуацію виключно суб'єктивно, не на основі чітких норм, а з перевищенням меж „вільного розсуду“; вибірковість застосування норми <...> допускає надмірний процесуальний формалізм та дозволяє позбавити особу доступу до касаційного розгляду справи попри те, що касаційна скарга була подана вперше у межах процесуального строку <...>. Це створює непропорційне обмеження права на судовий захист та суперечить принципу верховенства права».

На думку автора клопотання, окремий припис пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу «не містить чітких законодавчо визначених критеріїв, за якими суд має оцінювати поважність причин повторного звернення до касаційного суду після отримання копії ухвали про повернення касаційної скарги, а також „запобіжників“ для ситуацій, коли особа вже реалізувала право

на касаційне оскарження. Це створює в судовій системі ризик неоднакового та непередбачуваного застосування норми».

Суб'єкт права на конституційну скаргу твердить, що оспорюваний припис статті 333 Кодексу «дозволив суду касаційної інстанції „трансформувати“ добросовісно реалізоване право на касаційне оскарження судового рішення у право, залежне від подальшої дискреційної оцінки підстав пропуску строку повторного звернення до адміністративного суду».

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу, Бухарін С.Г. цитує приписи Конституції України, Кодексу, посилається на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги випливає, що Бухарін С.Г., твердячи про невідповідність Конституції України окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу, не обґрунтував, як саме цей окремий припис Кодексу порушує його конституційне право на судовий захист, та не аргументував своїх тверджень щодо його невідповідності частині другій статті 3, частинам першій,

другій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Наведені Бухаріним С.Г. доводи стосуються способу застосування Верховним Судом оспорюваного припису статті 333 Кодексу під час вирішення питання про поновлення строку на касаційне оскарження рішень попередніх судових інстанцій у його справі та фактично зводяться до незгоди з оцінкою судом наведених ним причин пропущення строку на касаційне оскарження і результатом розгляду його заяви про поновлення цього строку. Також автор клопотання, цитуючи приписи Конституції України, Кодексу, посилаючись на рішення Конституційного Суду України та практику Європейського суду з прав людини, висловлює власне бачення належного нормативного регулювання відповідних правовідносин та вказує на його недосконалість, проте не наводить аргументів, які б доводили невідповідність Конституції України саме нормативного змісту окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу.

Наведене свідчить, що Бухарін С.Г. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бухаріна Сергія Геннадійовича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) окремого припису пункту 4 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**